

Příběhy našich sousedů

Miroslav Jirounek



Vypracovali:

Richard Dyntera, Karolína Ráciová, Hana Nováková, Lenka Zakouřilová, Vratislav Bureš

Vyučující:

Mgr. Radek Horák

Škola:

ZŠ a MŠ T.G.M. Svatovítská 574, Mladá Boleslav

Ve středu 28. 1. 2015 jsme se sešli s panem Miroslavem Jirounkem. Studoval na boleslavském gymnáziu a poté na pražské konzervatoři.

Jaké bylo vaše dětství?

„Dětství bylo hezký, já jsem byl jedináček. Studoval jsem bezproblémově. Měl jsem věčně samé jedničky a velkou roli v tom hrála hudba, protože od 7-8 let jsem chodil do hudební školy a hrál jsem dobře na ty housle, a taky jsem vyhrával nějaký soutěže. Dětství bylo hezký. Od rána do večera jsem hrál fotbal a byl někde na nějakém plácku.“

Kvůli čemu vás vyhodili ze školy?

„Oni mě vyhodili vícekrát, nejprve mě vyloučili tady z gymnázia Josefa Pekaře, teda to bylo na podzim roku 1973 a vyloučily mě pro nepřátelské společenské postoje a názory. Já po svém vyloučení z konzervatoře jsem napsal do Ženevy, kde sídlila komise pro lidská práva a napsal jsem, že jsem byl vyloučen ze studia na konzervatoři i přesto, že jsem měl samé jedničky nebo výborný prospěch, a že to je v rozporu, s tím k čemu se zavázala česká vláda podpisem v Helsinkách a kupodivu z té Ženevy intervenovali a mě přišel dopis z ministerstva školství a tam mi napsali, že mě na denní studium nevezmou, ale nesmějí mi bránit k přístupu ke vzdělání a jestli chci tak se mohu pokusit udělat přijímací zkoušky na dirigentství, což jsem udělal a oni mě vzali, ale už jsem to dodělával dálkově, takže přes den jsem topil a jednou za týden jsem chodil na předměty a dirigentství. Tak jsem nakonec studia dodělal, ale už mi bylo skoro 35 ne 31 v tom roce 1986, ale už je to něco jiného protože, když chcete studovat konzervatoř, tak tomu musíte věnovat 6, 8, 10 hodin denně. Když jste v kotelně a potom jdete cvičit někam na piano, tak je to něco jiného, tak je to špatný.“

Co jste dělal po škole?

„Tam nebylo moc na výběr, lidi, za prvé teda lidi, kteří stáli politicky proti režimu, tak dost často byly vyhazovány ze zaměstnání a zároveň existoval tzv. zákon o příživnictví, který prikazoval být zaměstnán, takže to byla dost překerní situace, protože na jednu stranu každý se bál vás zaměstnat a na druhou stranu ze zákona jste zaměstnán musel být. Takže tam hrozilo to, když budete delší dobu bez práce což byli asi 2-3 měsíce tak vás mohli zavřít jako, že jste příživník, ale při

tom ta politická moc rozhodovala o tom, jestli smíte být zaměstnán nebo ne. Řada lidí na to doplatila, někteří nesehnali práci i dlouhé měsíce nebo roky a doslova živořili.“

Pověděli byste nám něco o Chartě77?

„Charta přišla v lednu 1977 ale předcházela jí zápas 2 nezávislé rockové skupiny- Plastic people of the universe, DG307 což byli v podstatě takový blázni, kteří neměli mnoho hudebního vzdělání, ale byly to lidé, kteří mysleli svobodně a taky se tak projevovali a i to bylo tomu režimu velmi nepříjemné, vnímali to jako nebezpečí. Na podzim roku 1976 se schylovalo k procesu s těmito skupinami a já jsem tehdy podepsal dopis nebo manifest, který se jich zastával, byť ta hudba, kterou prováděli mi nebyla blízká, já jsem totiž byl školený muzikant, ale tam šlo o tu svobodu. A hned následně v lednu 1977 prvních 241 nebo dva lidí podepsalo tu chartu a to už byl takový širší a zformovanější proud odporu proti tomu režimu. Já jsem ji podepsal někdy v polovině ledna, takže ten podpis pak byl publikován a čten na zahraničních rozhlasích jako k 1. únoru nicméně skupina lidí v Praze kolem Václava Havla byl tam spisovatel Kohout, Jan Patočka a Ladislav Hejránek, Václav Černý, tak to byly lidé, kteří to v průběhu prosince dali text dohromady a následně ho k 1. lednu publikovali.“

Byly zato ovlivněny vaše děti?

„Kupodivu neměli, protože mým dětem když se komunistický režim zhroutil v roce 1989, tak mojí nejstarší dceři Kateřině bylo 11 let. Byla už ve škole a myslím, že tam nezažívali nějakou šikanu obdobnou situaci jako v padesátých letech, kdy děti kulaků a z buržoazních rodin, tak se jim dělnické děti posmívali a šikanovali, tak to nebylo, ale bylo to jiné, protože ten režim už ztrácel dech, prostě mlel z posledního.“

Od kdy hraje na housle?

„Od dětství, já jsem..... to bylo zvláštní já jsem šel sice studovat gymnázium, ale tady v Boleslavi byl hodně dobrý učitel houslí a ředitel hudební školy Josef Novák, který zemřel asi před třemi roky a já jsem byl poměrně úspěšný, také jsem vyhrál nějakou soutěž ústřední těch lidových škol, takže v době kdy mě vylučovali z gymnázia, tak jsem měl za sebou úspěšná vystoupení v soutěžích jako houslista a vlastně, když jsem byl ve druhém a ve třetím ročníku gymnázia sedmdesát dva

sedmdesát tři, tak jsem uvažoval, že se teda budu hlásit na konzervatoř na houslovou hru.“

U jakých filmů jste dělal hudbu?

„Já jsem dělal hodně s Petrem Hapkou a s Michalem Kocábem, a tehdy už jsem dálkově v roce 1986 dokončil konzervatoř, to mě nechali a dokončil jsem dirigentské oddělení, takže jsem pracoval jako hudební režisér a dirigent.“

Pracujete ještě nebo jen tak příležitostně?

„Vy myslíte, jestli se věnuju hudbě příležitostně. No tak občas něco diriguju asi před třemi roky tu byl nějaký koncert k stému výročí divadla. Ale neživím se tím, takže teď už jen opravdu příležitostně.“

Máte nějaké životní heslo?

„Nemám, ale mám životní přesvědčení, že pravda a láska je skutečně silnější, než zlo a nenávisť. Tak jestli si máte něco odnést z tohoto rozhovoru, tak věřte tomu.“



